

Sygn. akt III KO 92/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 8 kwietnia 2014 r.,

zażalenia **E. B.**

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2014 r., odmawiającego przyjęcia osobistego wniosku E. B. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 października 2008 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 28 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. i w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

W dniu 21 listopada 2013 r. do Sądu Najwyższego przekazany został wniosek E. B. z dnia 29 października 2013 r. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 października 2008 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Z. z dnia 28 kwietnia 2008 r., sygn. akt II K [...]. Skazany, wezwany zarządzeniem z dnia 25 listopada 2013 r., sygn. akt III KO 92/13, do uzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie przez jego sporządzenie

i podpisanie przez adwokata, pismem z dnia 28 listopada 2013 r. wniósł o wyznaczenie mu na potrzeby postępowania o wznowienie obrońcy z urzędu powołując się na swoją sytuację materialną.

Zarządzeniem z dnia 18 grudnia 2013 r., po uzyskaniu informacji z Zakładu Karnego w C. o stanie majątkowym i dochodach E. B., odmówiono skazanemu wyznaczenia obrońcy z urzędu z uwagi na niewykazanie, że nie jest on w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny (k. 20-21). Przed doręczeniem przedmiotowego zarządzenia E. B. pismem z dnia 16 grudnia 2013 r. (wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 20 grudnia 2013 r.) przesłał decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. o przyznaniu mu dodatku pielęgnacyjnego, natomiast po doręczeniu tego zarządzenia (30 grudnia 2013 r.) w dniu 31 grudnia 2013 r. zwrócił się po raz kolejny o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, powołując się na swoje inwalidztwo i związany z tym brak możliwości zatrudnienia w zakładzie karnym.

Sąd Najwyższy, weryfikując informacje uzyskane przez skazanego zwrócił się o dodatkowe informacje do Zakładu Karnego w C. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, oddział w L.. Ambulatorium Izby Chorych Zakładu Karnego potwierdziło, że skazany jest osobą niepełnosprawną (po amputacji obu nóg) i porusza się na wózku inwalidzkim. Z tego względu nie był on kwalifikowany do pracy. Z informacji uzyskanej z ZUS wynika, że E. B. otrzymuje emeryturę w wysokości 1319,02 zł miesięcznie. Zarządzeniem z dnia 25 lutego 2014 r. Przewodniczący Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił E. B. wyznaczenia adwokata z urzędu w celu zbadania akt sprawy i ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania, a następnie odmówił przyjęcia osobistego wniosku tego skazanego o wznowienie postępowania.

W odpowiedzi na to zarządzenie E. B. wniósł pismo z dnia 11 marca 2013 r., w którym zaakcentował swoją sytuację zdrowotną oraz materialną, w tym zwłaszcza zamiar odkładania środków na kupno protezy, a także zwrócił uwagę na merytoryczne zagadnienia dotyczące kwestii wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Przede wszystkim należy zauważyć, że skarżący w żaden sposób nie zakwestionował samej zasadności odmowy przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania, który niewątpliwie nie spełniał wymogu, o którym mowa w art. 545 § 2 k.p.k. Argumentacji takiej nie mogą stanowić merytoryczne uwagi dotyczące podstaw wznowienia postępowania, albowiem nie są one relewantne przy podejmowaniu decyzji o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie, skoro miała ona charakter formalny, tj. nie była podyktowana stwierdzeniem braku podstaw do wznowienia, ale wynikała z wystąpienia braku natury formalnej w postaci niesporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

Nie może także zasługiwać na uwzględnienie argumentacja dotycząca sytuacji zdrowotnej i materialnej skazanego, która została szczegółowo ustalona i wnikliwie przeanalizowana przez Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu Najwyższego. Jego stanowisko znajduje podstawy w informacjach uzyskanych z Zakładu Karnego w C. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jest uzasadnione wysokością zgromadzonych środków na koncie depozytowym jednostki penitencjarnej, w której przebywa skazany oraz wysokością uzyskiwanego przez niego dochodu z tytułu renty, co jest wystarczające do poniesienia wydatków z tytułu ustanowienia obrońcy z wyboru.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[aw]